

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/234/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716201375
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7716201375.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu TK TRADING, s.r.o. Humenné, Štefánikova 4, IČO: 36 765 104, zast. JUDr. Evou Geleneky Hencovskou, advokátkou, Košice, Bajzova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Bratislava, Námestie slobody 6, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 19C/28/2016-240 z 13.2.2017 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá, II. priznáva žalovanej ako strane plne úspešnej v konaní náhradu trov, ktoré je žalovanej povinný zaplatiť žalobca.
2. V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 1.2.2016 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že podaním z 13.7.2016 žiadal, aby súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi sumu 112 324,71 eur, uznesením z 1.10.2016 pripustil zmenu žalobného návrhu a uviedol, čím žalobca rozšírenie žaloby odôvodnil. Konštatoval, že žalobca na preukázanie tvrdených skutočností predložil žiadosť o zriadenie pracoviska stanice technickej kontroly, rozhodnutie Obvodného úradu Michalovce, podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu z 9.5.2011, odpoveď Krajskej prokuratúry z 18.12.2012, rozhodnutie o proteste prokurátora zo 17.1.2013, rozhodnutie Obvodného úradu z 22.1.2013, rozhodnutie Obvodného úradu Košice z 19.2.2013, rozhodnutie Obvodného úradu z 25.4.2013, podacie bloky, pokladničné bloky, príjmové doklady, faktúru č. 3511 a žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody. K rozšírenej žalobe predložil podnikateľský zámer na zriadenie stanice technickej kontroly spracovaný V. Q. Š., dohodu medzi spoločnosťou TK Trading s.r.o. a YOGI, spol. s r.o., oznámenie o opakovanom porušovaní zák. č. 725/2004 Z.z. adresovaný Obvodnému úradu Michalovce, návrh na obnovu konania, odvolanie proti rozhodnutiu Obvodného úradu Michalovce podané 16.9.2011, odvolanie podané proti rozhodnutiu Obvodného úradu Michalovce 29.6.2011, späťvzatie odvolania, sťažnosť pre porušenie zák. č. 725/2004 Z.z. a navrhol vypočúť žalobcu a svedkov. Ďalej súd uviedol, že žalovaný so žalobou nesúhlasil a čím svoje stanovisko odôvodnil, že žalovaný ako dôkaz na podporu svojich tvrdení predložil príkazný list č. 1/2011 Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 13635/2011/ŠDÚ-21553-M z 26.4.2011. Súd zistil skutkový stav: 15.4.2011 doručila spoločnosť TK Trading s.r.o. Humenné Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Michalovce žiadosť o zriadenie pracoviska Stanice technickej kontroly v rozsahu oprávnenia „C“ v okrese Michalovce bez bližšieho odôvodnenia. 9.5.2011 vydal Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach rozhodnutie, ktorý zastavil konanie vo veci žiadosti o povolenie na zriadenia pracoviska STK v okrese Michalovce žiadateľa TK Trading s.r.o. Humenné na základe príkazného listu č. 1/2011 z 26.4.2011 s účinnosťou od 2.5.2011 vydaným Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, ktorým bolo nariadené správnomu orgánu bezodkladne zamietnuť každú žiadosť pokiaľ nie je v okrese voľná sieť staníc technickej kontroly. Proti rozhodnutiu podala spoločnosť TK Trading 20.5.2011 odvolanie pre vecnú nesprávnosť rozhodnutia.

O odvolaní rozhodol Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie 11.8.2011 pod č. 2011/01281 tak, že odvolaním napadnutí rozhodnutie správneho orgánu 2011/00916-02 z 9.5. mení tak, že mení text v odseku výroku na správne podľa § 30 ods.1 písm. j) zák. č. 71/1967 o správnom konaní a podľa § 101 písm. e) zák. č. 725/2002 Z.z. na základe § 38 ods. 2 písm. f) zák. č. 725/2004 Z.z. Proti tomuto rozhodnutiu na podnet žalobcu podal Krajský prokurátor protest Krajskému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Košice so sídlom v Košiciach. O proteste prokurátora rozhodol Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach 17.1.2013 pod č. 1/2012/04358 tak, že protestu prokurátora vyhovel v celom rozsahu. Následne bolo 22.1.2013 pod č. 11/2013/00330-1 Obvodný úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach zrušené rozhodnutie Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie vydaného pod č. 2011/01281 z 11.8.2011, 19.2.2013 pod č. 11/2013/00330-3 vydal Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie rozhodnutie, ktorým zrušil rozhodnutie Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach vydaného pod č. 2011/00916-02 z 9.5.2011, ktorým bolo zastavené konanie vo veci udelenia povolenia na zriadenia stanice technickej kontroly a vrátil správne orgánu, ktorý ho vydal na nové prejednanie a rozhodnutie. Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach 25.4.2013 pod č. 14/2013/01088-03 vydal rozhodnutie, ktorým podľa § 38 ods.9 zák. č. 725/2004 Z.z. žiadosť o povolenie na zriadenie stanice technickej kontroly spoločnosti TK Trading s.r.o. doručenu Obvodnému úradu 15.4.2011 zamietol. Dôvodom zamietnutia žiadosti bolo, že v čase podania žiadosti a ani v čase jej opätovného preskúmania nebola splnená podmienka na udelenie povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly z dôvodu, že nebola a nie je v okrese Michalovce na požadovaný typ stanice technickej kontroly voľná kapacita. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26.4.2013, na rozhodnutí sa nachádza záznam, že 26.4.2013 spoločnosť Trading s.r.o. prevzala rozhodnutie a vzdáva sa práva na podanie odvolania. Za spoločnosť je podpísaná pani G.. Žalobca Q. Š. ako konateľ žalobcu uviedol, že druhým spoločníkom a konateľom firmy TK Trading s.r.o. je pani G., ktorá robila všetky úkony smerujúce k tomu, aby nedošlo k vydaniu povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly, preto pre istotu navštevoval osobne správny orgán a tam doručoval podania a takisto aj preberal prípadné písomnosti a rozhodnutia správneho orgánu. Valné zhromaždenie spoločnosti TK Trading s.r.o. rozhodlo o tom, že okrem iného bude jedným z druhov činnosti tejto spoločnosti aj prevádzkovanie stanice technickej kontroly, preto sa za tým účelom vykonávali kroky potrebné na získanie povolenia na takúto činnosť. 15.4.2011 podal na Obvodnom úrade žiadosť o udelenie povolenia na prevádzkovanie stanice technickej kontroly. Uviedol, že má vedomosť, že druhá konateľka sa dostavila na Obvodný úrad a trvala na tom, že žalobca nežiada prevádzkovať takúto činnosť a zobrala žiadosť na vydanie povolenia späť. K rozhodnutiu z 25.4.2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie povolenia uviedol, že o tomto rozhodnutí nebol informovaný, pričom rozhodnutie prevzala druhá konateľka spoločnosti pani G., ktorá sa vzdala práva podať voči nemu odvolanie a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Uviedol, že správny orgán porušil zákon pretože rozhodnutie mal doručiť poštou na sídlo spoločnosti TK Trading alebo obidvom konateľom alebo na jeho adresu ako konateľa ako o to správny orgán listom žiadal a to v súlade so zákonom a nie nad rámec zákona ako to urobil správny orgán. Po vykonanom dokazovaní súd vec právne posúdil citujúc § 3 ods.1,2, § 5 ods.1,2, § 6 ods.1,2, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1,2, § 17 ods.1, § 18 ods.1,2,3, § 19 ods.1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej len zákon) a dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody na tom základe, že správny orgán vydal v konaní o žiadosti žalobcu o povolenie stanice technickej kontroly nezákonné rozhodnutia, pretože nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne v konaní postupoval. Počas konania rozšíril dôvody aj o nesprávny úradný postup správneho orgánu, ktorý mal spočívať v tom, že nesprávne postupoval pri doručovaní rozhodnutí vydaných v správnom konaní a rozhodnutia nevydal v zákonom stanovenej lehote teda žalobca si uplatnil nárok z nezákonného rozhodnutia ako aj z nesprávneho úradného postupu. Prvým predpokladom pre konanie o náhrade škody u oboch nárokov je preukázanie, že žalobca pred podaním žaloby na súd predbežne prerokoval svoj nárok s príslušným orgánom (v tomto prípade s Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja), že jeho nároku nebolo kladne vyhovené a žaloba bola podaná v lehote podľa § 19 zákona. Žalobca preukázal predloženými žiadosťami adresovanými ministerstvu, že si uplatnil nárok na náhradu škody 2 700,24 eur, ale aj rozšírený nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne ako aj to, že žiadosťam nebolo vyhovené. Žaloba bola podaná aj v zákonom stanovenej lehote. V tejto otázke spor medzi stranami nebol. Spor nebol ani v otázke priebehu správneho konania a v ňom vydaných rozhodnutiach. Pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z tvrdených nezákonných rozhodnutí, pri tomto nároku je potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok: 1. predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2. vydanie nezákonného rozhodnutia, 3. príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4. zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom

a 5.podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého by sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že správny orgán vydal 25.4.2013 konečné rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť žalobcu na prevádzkovanie stanice technickej kontroly. Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie podané nebolo a nadobudlo právoplatnosť. Nie je preto splnená podmienka podania opravného prostriedku a zrušenia či zmeny napadnutého rozhodnutia, preto nie je daný samotný základ nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Zákon síce umožňuje v prípadoch hodných osobitného zreteľa odpustiť podmienku podania opravného prostriedku, podmienka zrušenia nezákonného rozhodnutia však musí byť splnená a túto podmienku žalobca nepreukázal a ani ju netvrdil. Na tomto mieste poznamenal, že je nesprávny názor žalobcu, ak požaduje náhradu aj za rozhodnutia, ktoré boli z hľadiska vecnej správnosti preskúvané v rámci správneho konania príslušnými odvolacími orgánmi. Z priebehu správneho konania je zrejmé, že došlo opakovane k zrušeniu rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu (ale aj odvolacieho). Ide však o riadny postup v správnom konaní, ktorý dáva možnosť účastníkom správneho konania podať opravný prostriedok proti vydaným rozhodnutiam. Odvolacie alebo iné prieskumné konanie o vecnej správnosti správnych rozhodnutí, ktoré správny poriadok umožňuje, je súčasťou procesu, ktorého výsledkom je vydanie konečného rozhodnutia - v súdnej veci vydanie zamietavého rozhodnutia o žiadosti žalobcu o povolenie prevádzkovania stanice technickej kontroly. Podmienkou prevádzkovania takejto činnosti je povolenie príslušného orgánu štátnej správy, ktoré sa vydáva vo forme rozhodnutia. Výsledkom konania o povolení takejto činnosti je teda rozhodnutie. Aj keď žalobca vyčerpávajúco odôvodňoval nesprávnosť postupu správnych orgánov aj z hľadiska rozhodovania žalobcu podľa zák. 725/2004 Z.z. úlohou súdu v konaní o náhradu škody nie je hodnotenie vecnej správnosti rozhodnutí vydaných v správnom konaní, pretože táto právomoc mu nepatrí. Úlohou súdu je posúdenie nároku v medziach zákona 514/2003 Z.z. Podmienkou priznania nároku z tvrdého nezákonného rozhodnutia je okrem iného aj podanie opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu a zrušenie alebo zmena takého rozhodnutia. Pokiaľ ide o tvrdý nesprávny úradný postup, v podmienkach nárokov podľa zák. č. 514/2013 Z.z. nie je možné uplatniť nárok na náhradu škody pre nesprávny úradný postup, ak výsledkom úradného postupu správneho orgánu je vydanie rozhodnutia, čo je prípad žalobcu. Postup správneho orgánu a jeho konanie pred vydaním rozhodnutia a v súvislosti s jeho vydaním či už z procesného alebo hmotnoprávneho hľadiska, sú súčasťou prieskumu správnosti postupu príslušného orgánu v rámci riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré zákon umožňuje účastníkovi správneho konania využiť. Žalobca namietal, že rozhodnutie správny orgán nevydal v 30, resp. 60-dňovej lehote ako to ukladá Správny poriadok. Z priebehu konania je však preukázané, že žalobca podal žiadosť o povolenie prevádzkovať stanicu technickej kontroly 14.4.2011, pričom správny orgán o nej rozhodol prvýkrát 9.5.2011, teda v zákonom stanovenej lehote. Je pravda, že správny orgán mal vydať meritórne rozhodnutie a nie procesné o zastavení konania, z jeho odôvodnenia je však zrejmé, že v čase rozhodovania 9.5.2011 neboli voľné kapacity na prevádzkovanie stanice technickej kontroly, preto bolo konanie „zastavené“. Následne bolo vydaných niekoľko správnych rozhodnutí, žalobca však neuvádza, ktoré z nich neboli vydané v zákonom stanovenej lehote, z akého skutkového základu jeho tvrdenie vychádza a aký to má vplyv na jeho nárok na náhradu škody. Žalobca ďalej vytýkal správne orgánu, že rozhodnutie z 25.4.2013 nedoručoval správne, že ho mal doručovať na adresu sídla spoločnosti alebo na adresu konateľa Q. Š. a nie osobne na správnom orgáne druhému konateľovi spoločnosti pani G., s ktorou majú spory a ktorá marí úsilie konateľa Š. zriadiť stanicu technickej kontroly. Ako súd uviedol vyššie, nie je oprávnený posudzovať postup správnych orgánov v jeho rozhodovacom procese, pretože táto právomoc patrí príslušným správny orgánom. Ak žalobca tvrdí, že rozhodnutie z 25.4.2013 nebolo doručené správne, účinky doručenia nenastali a preto rozhodnutie zo dňa 25.4.2013 nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a teda správne konanie nie je ukončené. Súd však poznamenáva, že ani v konaní pred súdom ani v konaní pred správnym orgánom nie je vylúčené osobné doručenie a prevzatie rozhodnutia a takýto postup nie je v rozpore so zákonom. Rozhodnutie z 25.4.2013 prevzala konateľka žalobcu. Ako vyplýva z obchodného registra, ale aj z výpovede žalobcu, obaja konatelia sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti samostatne. Pani G. ako konateľka spoločnosti preto bola oprávnená prevziať dotknuté rozhodnutie a bola aj oprávnená pred správnym orgánom vyhlásiť, že sa vzdáva práva podať proti rozhodnutiu odvolanie. Pán Š. ako konateľ spoločnosti vo výpovedi uviedol, že kvôli sporom s druhou konateľkou chodieval osobne na správny orgán, doručoval osobne podania správne orgánu a preberal aj písomnosti určené obchodnej spoločnosti. Žalobca nevysvetlil, prečo v jeho prípade správny orgán postupoval správne, ak mu osobne písomnosti doručil, ale v prípade druhej konateľky už postup správneho orgánu pri doručovaní hodnotí ako nezákonný. Ak má žalobca spory vo vnútri spoločnosti, musí si ich vyriešiť spôsobmi, ktoré umožňujú príslušné ustanovenia Obchodného

zákonníka o činnosti obchodných spoločností (napr. § 135a ods.1,2 Obchodného zákonníka). Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že nie je daný samotný základ nároku na náhradu škody, preto žalobu žalobcu zamietol. Z uvedeného dôvodu je bez právneho významu posudzovanie oprávnenosti uplatnenej výšky náhrady škody a súd v tomto smere navrhované dokazovanie ani nevykonával. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP tak, že ich priznal žalovanému ako strane plne úspešnej v konaní.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca v zmysle § 365 ods.1 písm. d), e), f), h) CSP, nakoľko má za to, že rozhodnutie súdu trpí vadou, pretože vychádza z nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci. Výrokovú časť rozhodnutia súdu považuje za nedostatočne odôvodnenú právnou argumentáciou súdu, v rámci ktorej je súd povinný uviesť, o čo sa pri svojom rozhodovaní opiera a na základe akých skutočností dospel k citovanému záveru. Podané odvolanie žalobca zakladá na nasledovných skutkových a právnych dôvodoch: A. Účelom a zmyslom zákona upravujúceho zodpovednosť štátu pri výkone verejnej moci je, aby každá majetková, ako aj nemajetková ujma spôsobená nesprávnym, alebo nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Peňažná náhrada musí byť primeraná v súlade s princípmi spravodlivosti a garanciou ochrany práv poškodeného občana. Právna úprava rozlišuje dva druhy zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu pri výkone verejnej moci, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu. Nárok si uplatnil na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, ako aj nezákonného rozhodnutia, v súlade s dôvodmi podrobne popísanými v žalobe z 1.2.2016. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že pokiaľ ide o uplatnenie nároku na náhradu škody z nezákonných rozhodnutí má za to, že správny orgán vydal 25.4.2013 konečné rozhodnutie, ktorým zamietol jeho žiadosť na prevádzkovanie stanice technickej kontroly. Pretože proti tomuto rozhodnutiu nebol podaný opravný prostriedok, nadobudlo právoplatnosť. Z uvedeného dôvodu súd ustálil, že nebola splnená zákonná podmienka podania opravného prostriedku a zrušenia či zmeny napadnutého rozhodnutia, a preto ani nie je daný samotný základ nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Domnieva sa, že súd v rámci svojho právneho názoru nezohľadnil relevantné skutočnosti, nesprávne vyhodnotil skutkový stav, na ktorý následne nesprávne aplikoval právnu normu a nesprávne právne posúdil vec. V tejto súvislosti preto upriamil pozornosť na podstatu nároku a uvádza, že 14.4.2011 podal Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v zmysle § 38 zák. č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, žiadosť o zriadenie pracoviska Stanice technickej kontroly v rozsahu oprávnenia „C“ v okrese Michalove. Správny orgán rozhodnutím z 9.5.2011 pod č. 2011/00916-02 rozhodol o zastavení konania. Rozhodnutie vydané správnym orgánom bolo vecne ako aj právne nesprávne. Správny orgán porušil ustanovenia zákona a procesný postup, keď v prípade zamietavého stanoviska, nevydal vo veci meritórne rozhodnutie. O nezákonnosti tohto rozhodnutia neboli pochybnosti a uvedenému prisvedčil aj prvoinštančný súd. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach a 11.8.2011 vydal rozhodnutie č. 2011/01281, ktorým odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu číslo 2011/00916-02 z 9.5.2011 zmenil. Týmto rozhodnutím boli porušené základné pravidlá správneho konania a preto žalobca podal podnet na Okresnú prokuratúru zo 17.7.2012, evidovaným pod sp. zn. Kd 169/12-16. Na základe protestu prokurátora, ktorý jednoznačne konštatoval porušenie právnych predpisov dospel správny orgán k záveru, že protestom napadnuté rozhodnutie č. 2011/01281 z 11.8.2011 bolo vydané v rozpore so zákonom a rozhodnutím pod č. 1/2012/04358 z 21.1.2013 vyhovel protestu prokurátora v plnom rozsahu. Správny orgán následne rozhodnutím č. s. 1 1/2013/00330-1 zo dňa 22.01.2013 zrušil rozhodnutie pod č. 20 11/01281 z 11.8.2011, vo veci udelenia povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly. Vec bola vrátená správnemu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. 25.4.2013 správny orgán vydal nové rozhodnutie číslo 14/2013/01088-03, ktorým podľa § 38 ods.9 zák. č. 725/2004 Z. z. žiadosť poškodeného o vydanie povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly rozsahu oprávnenia zamietol. Voči predmetnému rozhodnutiu nebolo podané odvolanie z dôvodov, ktoré konateľ žalobcu popísal na pojednávaní 31.10.2016. Za podstatnú skutočnosť, ktorú súd pri svojom rozhodovaní opomenul zohľadniť a vysporiadať sa s ňou žalobca považuje to, že v čase, keď správny orgán vydal posledné nenapadnuté rozhodnutie pod č. 14/2013/01088-03, už sieť staníc technickej kontroly nebola voľná. To znamená, že správny orgán už nemohol vyhovieť žiadosti žalobcu o zriadenie stanice technickej kontroly v okrese Michalovce. Teda ani podaním opravného prostriedku by žiadnym spôsobom nebolo možné dospieť k náprave stavu, ktorý žalobca považuje za nezákonný, a ktorý bol založený už v dôsledku pochybenia správneho orgánu vydaním nezákonných rozhodnutí č. 2011/00916- 02 z 9.5.2011 a č. 2011/01281 z 11.8.2011, ktorým boli porušené práva žalobcu. Následne bolo vydané rozhodnutie pod č. 14/2013/01088-03 z 25.4.2013, v dôsledku čoho

sa už žalobca nemohol domáhať nároku na zriadenie stanice technickej kontroly pre plné obsadenie siete staníc, a to inou spoločnosťou, ktorej žiadosť bola doručená v poradí až ako druhá. Žalobca aj na pojednávaní 16.1.2017 poukazoval na skutočnosť, že tým, že správny orgán nevydal meritórne rozhodnutie tak, ako to ukladá zákon, nedošlo k zákonnému vybaveniu jeho žiadosti, a teda vo veci žalobcu nebolo právoplatne rozhodnuté. Napriek tomu do času vydania meritórneho rozhodnutia správneho orgánu došlo k udeleniu povolenia na zriadenie stanice STK inej spoločnosti a to EJ Service, s.r.o. a to aj napriek tomu, že prvá v poradí bola stále žiadosť žalobcu, ktorá nebola zákonným spôsobom vybavená. Preto len existencia rozhodnutia, voči ktorému nebolo podané odvolanie ešte nezakladá dôvodnosť záveru o absencii základu uplatneného nároku. Žalobca uviedol, že správny orgán nepostupoval správne, pretože podľa článku 11 ods.3 vyhlášky) Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií, k § 38 zák. č. 725/2004 Z. z., je správny orgán povinný vybavovať žiadosti o zriadenie staníc technickej kontroly v poradí v akom mu boli doručené. Prvotne vydané rozhodnutie správneho orgánu z 9.5.2011 pod č.201 1/00916-02 bolo zmenené rozhodnutím správneho orgánu z 11.8.2011 pod č. 2011/01281. Proti rozhodnutiu zo 11.8.2011 pod č. 2011/01281 podal prokurátor protest z dôvodu porušenia ustanovení zákona. Následne na základe protestu správny orgán zrušil rozhodnutie z 9.5.2011, ako aj rozhodnutie z 11.8.2011. A až po novom prejednaní veci bolo vydané rozhodnutie z 25.4.2013, ktoré však už v danom čase nemohlo zhojiť pochybenia, ktoré boli vyvolané v dôsledku predchádzajúceho nesprávneho postupu správneho orgánu a vydaním nezákonných rozhodnutí. Počas rozhodovania správnych orgánov, ktoré sa vysporadúvali s jeho opravnými prostriedkami nadväzujúcim na prvotné nezákonné rozhodnutia orgánu došlo k udeleniu povolenia inej spoločnosti, čo poškodilo jeho práva spôsobom, ktorý v konaní podrobne špecifikoval. Prostredníctvom svojho konateľa na pojednávaní 31.10.2016 dostatočne ozrejmil skutočnosti, pre ktoré nebolo možné podať opravný prostriedok voči rozhodnutiu správneho orgánu. Vznik protiprávneho stavu pritom podľa jeho názoru nie je možné nadväzovať len na rozhodnutie z 25.4.2013, č. 14/2013/01088, pretože správny orgán už v dôsledku plnej obsadenosti siete nemohol rozhodnúť inak. Opätovne zdôrazňuje, že škoda mu vznikla už v dôsledku skorších rozhodnutí správnych orgánov, ku ktorých zrušeniu alebo zmene došlo. Skutočnosť, že Obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Michalovciach dňa 25.4.2013 vydal zamietavé rozhodnutie bolo dôsledkom práve skorších pochybení správnych orgánov. Jemu pritom zákon neumožňoval využitie takých opravných prostriedkov, ktorými by sa mohol domáhať preskúmania správnosti a zákonnosti rozhodnutia, ktorým bolo udelené povolenie na zriadenie stanice STK inej spoločnosti. Aj v prípade preskúmania rozhodnutí by, či už správny orgán v konaní o preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, alebo súd v konaní podľa piatej časti toho času účinného Občianskeho súdneho poriadku, vychádzal zo stavu aktuálneho v čase rozhodovania. To znamená, že by nemohol zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo. Ako na to upozorňoval, k podstatnej zmene okolností došlo, pretože v čase vydania rozhodnutia z 25.4.2013, v dôsledku pochybenia správnych orgánov v skoršom štádiu, už nebola voľná kapacita podľa § 37 ods.2 zák. č. 725/2004 Z.z.. Sieť staníc technickej kontroly a ich počty podľa jednotlivých druhov technických kontrol a typov staníc technických kontrol pritom určuje ministerstvo a teda správny orgán ich nemôže ľubovoľne meniť. Za relevantné považuje žalobca tiež poukázať na skutočnosť, že priamo zákon zakotvuje, že pri zrušení alebo zmene rozhodnutia je nevyhnutné dbať na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté. Preto by ani na podnet žalobcu žiadnym spôsobom nebolo možné dospieť k vydaniu legitímneho rozhodnutia, pri ktorom by bolo spätne odňaté povolenie na zriadenie stanice STK udelené inej spoločnosti. Žalobca upriamil pozornosť aj na doručovanie rozhodnutia spôsobom, ktorý je v rozpore s § 25 ods.1 zák. č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov. Z postupu správneho orgánu je možné vyvodiť diskrimináciu konateľa žalobcu, ktorá by nevznikla, ak by orgán rozhodnutie riadne doručoval tak, ako mu to vyplýva z predmetného ustanovenia. Podľa jeho názoru záver súdu o absencii základu nároku založený len na skutočnosti, že proti rozhodnutiu z 25.4.2013 nebol podaný opravný prostriedok nie je dostatočným a v tejto časti zakladá vadu napadnutého rozhodnutia neumožňujúcu jeho riadne preskúmanie. B. Vo vzťahu k nesprávne úradnému postupu prvoinštančný súd uviedol, že pokiaľ je výsledkom konania rozhodnutie orgánu, nemožno uplatniť nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu. S uvedeným právnym názorom nesúhlasí a odkazuje pritom na stanovisko NS SR sp. zn. 5 M Cdo 13/2010 z ktorého citoval. Za nesprávny úradný postup správneho orgánu považuje aj to, že napriek tvrdeniu, že spoločnosť čase uvoľnenia kapacity nespĺňala náležitosti podľa § 38 ods.3 písm. a) bod 1, písm. c), d), e) zák. č. 725/2004, ani neobsahovala predpísané prílohy podľa § 38 ods.4 zák. č. 725/2004 Z.z., a neuhradila správny poplatok, správny orgán žalobcu nevyzval na odstránenie týchto nedostatkov tak ako mu to ukladá zákon v § 19 ods.3 zák. č. 71/1967 Zb. o Správnom poriadku, v zmysle ktorého správny orgán je povinný účastníkom konania poskytovať poučenia a pomoc a pokiaľ podanie

nemá predpísané náležitosti, správny orgán iná účastníkovi pomôcť tieto nedostatky odstrániť, alebo ho vyzvať, aby ich v určenej lehote odstránil s poučením, že ak tak neučiní, môže správny orgán konanie zastaviť. V danom prípade organ takéto poučenia neurobil, žalobcu ako účastníka správneho konania na odstránenie nedostatkov jeho podania nevyzval, a ani mu tieto nedostatky nepomohol odstrániť. Všetky tieto uvedené pochybenia v konaní správneho orgánu jednoznačne spĺňajú kritériá nesprávneho úradného postupu. Má za to, že dostatočne vyčerpávajúco uviedol všetky skutočnosti zakladajúceho jeho nárok na náhradu škody. V článku III. žaloby podrobne popísal aj prečo postup správneho orgánu, nepovažuje za správny, a aké konkrétne ustanovenia právneho predpisu orgány v správnom konaní porušili. Je tiež potrebné zdôrazniť, že správnou právnou kvalifikáciou nároku nemá byť zaťažený žalobca, ale naopak, toto rozhodnutie prislúcha súdu, ktorý na základe preukázaných skutočností má rozhodnúť o právnej kvalifikácii nároku. Ani v jeho prípade tvrdenej právnej kvalifikácie ňou súd nie je viazaný. Aj napriek tomu, že po ustálení skutkového stavu, ktorý bol podložený aj jednotlivými listinnými dôkazmi vyplynulo, že správny orgán pochybil, prvoinštančný súd po konštatovaní absencie základu uplatneného nároku sa vecou ďalej nezaoberal, nevysporiadal sa s existenciou príčinnej súvislosti ani rozsahom škody vyčíslenej žalobcom. Je však presvedčený, že pokiaľ z vykonaného dokazovania vyplýva, že orgán pochybil, tak ako to konštatoval prvoinštančný súd na strane 12 ods.20 napadnutého rozsudku je účelom zákona aby bola vzniknutá ujma odčinená spôsobom, ktorý zákon dovoľuje. Má za to, že jeho nárok je dôvodný, a že k vzniku škody došlo v príčinnej súvislosti s vydanými nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov ako aj titulom nesprávneho postupu, keď si orgány nespĺnili povinnosti uložené im zákonom tak, ako to špecifikoval v podanej žalobe a na pojednávaní v konaní pred súdom. C. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam namieta aj výrok rozsudku trovách konania. V zmysle § 257 CSP môže súd zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Preto by súd pred tým ako zaviazá niektorú zo strán k náhrade trov konania mal skúmať existenciu okolností dôležitých pre svoje rozhodnutie a vysporiadať sa s prítomnosťou dôvodov zakladajúcich opodstatnenosť aplikácie § 257 CSP, v zmysle ktorého „výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“ Súd v konaní neskúmal majetkové pomery žalobcu, pričom v tejto súvislosti dal do pozornosti súdu, že v roku 2015 bol výsledok hospodárenia za účtovné obdobie po zdanení v záporných hodnotách. Spoločnosť je tiež vedená ako dlžník vo vzťahu k Sociálnej poisťovni a daňovému orgánu. Okrem toho, že jeho majetkové pomery odôvodňujú aplikáciu § 257 CSP, apeluje aj na dôvodnosť uplatneného nároku a uvádza, že žalobu podal v dôsledku škody, ktorá mu vznikla z dôvodu existencie nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu správneho orgánu. Preto výrok rozsudku v ktorom bol zaviazaný k náhrade trov konania v prospech žalovanej považuje za nespravodlivý a v rozpore so základnými princípmi konania. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd vydal nasledovné Uznesenie: Ruší rozsudok Okresného súdu Michalovce z 13.2.2017, sp.zn. 9C/28/201 6, a vec mu vracia na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Priznáva mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považuje rozsudok za vecne správny a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil podľa § 387 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Ministerstvo s odvolaním nesúhlasí a trvá na svojich vyjadreniach v prvostupňovom konaní. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je hlavne existencia nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci; existencia škody; príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Ad a) Existencia nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci - Zo žaloby ani z odvolania nie je zjavné, či žalobca žiada náhradu škody, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom. K „nezákonnému rozhodnutiu“: Konanie na Obvodnom úrade pre cestnú dopravu bolo právoplatne skončené rozhodnutím č. 14/2013/01088-3, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly podľa § 38 ods.9 zákona č. zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „OU“, „konečné rozhodnutie“ a „zákon č. 725/2004 Z. z.“). Proti končenému rozhodnutiu žalobca nepodal odvolanie. V priebehu konania o udelenie povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly boli vydané aj iné rozhodnutia, ktoré boli zrušené, pretože neboli riadne zdôvodnené. Podľa § 6 ods.1,2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) „Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť

príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.“ Žalobca proti konečnému rozhodnutiu nepodal riadny opravný prostriedok. K „nesprávne úradnému postupu“: Žalobca nešpecifikuje, v ktorej konkrétnej činnosti spočíva nesprávny úradný postup. Nesprávnym úradným postupom je obvykle protiprávna činnosť správneho orgánu, ktorej (bezprostredným) výsledkom nie je vydanie rozhodnutia. Za nesprávny úradný postup sú vo všeobecnosti považované napríklad neprimerané prietahy v konaní. Ďalej typickým nesprávnym úradným postupom je neohľaduplné správanie sa polície pri výkone svojej vyšetrovaní. Nesprávny úradný postup je činnosť, ktorá porušuje zákon, súvisí so správnym konaním, ovplyvňuje priebeh správneho konania, ale neovplyvňuje výsledné rozhodnutie a nie je podkladom pre výsledné rozhodnutie. (Napríklad v konaní, v ktorom vznikli neprimerané prietahy môže byť vydané zákonné rozhodnutie.) Ak pochybenie správneho orgánu spočíva v takej činnosti správneho orgánu, ktorej výsledkom je nezákonné rozhodnutie, poškodený má právo domáhať sa náhrady škody z titulu nesprávneho rozhodnutia, ak splní podmienky podľa § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. Ad b) vznik škody: Žalobca nepreukázal vznik škody ani jej výšku. Škoda tak, ako si ju žalobca uplatňuje je výsledkom podnikateľského rizika. Ad c) príčinná súvislosť: Podstata škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi spočíva v tom, že mu nebolo udelené povolenie na zriadenie stanice technickej kontroly (ďalej len „povolenie“), investície do technického vybavenia sa stali nepoužiteľnými a žalobca nemohol podnikat'. Pre vydanie povolenia je potrebné, aby boli splnené podmienky podľa § 38 ods. 2 zák. č. 725/2004 Z. z. Jednou z podmienok je aj skutočnosť, že na požadovaný typ stanice technickej kontroly je voľná kapacita siete podľa § 37 ods.2 zák. č. 725/2004 Z. z. (ďalej len „kapacita siete“). Podľa tvrdenia žalobcu, mu povolenie malo byť udelené. Počas doby správneho konania bola kapacita siete uvoľnená a následne naplnená. V dobe vydania konečného rozhodnutia bola kapacita siete znovu obsadená. V konečnom rozhodnutí však správne orgány skúmali splnenie podmienok k dátumu podania žiadosti. Teda rozhodujúce nebolo, či v priebehu správneho konania sa uvoľnila, alebo obsadila kapacita siete, ale či bola voľná v momente podania žiadosti. V momente podania žiadosti kapacita siete voľná nebola, takže žalobca povolenie dostať nemohol, bez ohľadu na rýchlosť správneho konania a chyby v písomnom odôvodnení rozhodnutí. Pochybenia správnych orgánov neboli príčinou škody, ktorú žalobca žiada nahradiť. K odvolaniu: Citoval znenie § 389 ods.1 CSP. V prvostupňovom konaní boli splnené procesné podmienky, procesný postup súdu bol správny, súd riadne vykonal dôkazy a ide o rozhodnutie vo veci samej. Ani žalobca nenamieta žiadnu z týchto skutočností. Odvolací súd teda nemôže rozsudok zrušiť. Vzhľadom na vyššie uvedené, žiada, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

5.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nesprávne hodnotil dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne hodnotenie dôkazov vyústilo do nesprávneho zistenia skutkového stavu, preto rozsudok podľa § 389 ods.1 písm. c) zrušil a podľa § 391 ods.1 CSP vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

6.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania

(§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

7.Z obsahu odvolania nie je zjavné aká vada konania mala za následok nesprávne rozhodnutie, preto uplatnený odvolací dôvod je nutné vyhodnotiť, že nie je daný.

8.Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

9.Žalobca v odvolaní neoznačuje žiaden dôkaz, ktorý navrhoval už v konaní na súde prvej inštancie, ale nebol vykonaný, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

10.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

11.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že skutkové zistenia súdu sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP. Uplatnený odvolací dôvod je daný.

12.Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový

stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

13. Súd síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14. Nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup a s tým spojená právna zodpovednosť za vzniknutú škodu príslušným orgánom, predstavujú relatívne samostatné nároky odlišujúce sa okolnosťami, ktoré odôvodňujú ich vznik, obsah (rozsah), právne následky s nimi spojené, zánik. Nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup môžu ale i nemusia vzájomne súvisieť, preto je v takýchto prípadoch dôležité zrozumiteľne a určito vymedziť predpoklady právnej zodpovednosti za vzniknutú škodu. Konanie orgánu štátnej správy, ktoré je nesprávnym úradným postupom, môže byť ukončené vydaním nezákonného rozhodnutia. V prípade uvedenej kumulácie je potrebné rozlišovať, či príčinou vzniku škody (prípadne jej uplatnenej časti) bolo nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup.

15. V súdnej veci je potrebné rozlíšiť či žalobca si uplatňuje náhradu škody na základe nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu alebo či došlo ku kumulácii oboch nárokov.

16. Pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

17. Podľa uznesenia NS SR 4 MCdo 20/2009 z 30.5.2011 „Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia vo všeobecnosti je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Tak rozhodnutie, ktoré bolo zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, z dôvodu nesprávne alebo nedostatočne zisteného skutkového stavu ako i z dôvodu vady konania je nezákonné a za splnenia ostatných zákonných podmienok môže zakladať zodpovednosť štátu za škodu, ktorá prípadne z takéhoto rozhodnutia vznikla účastníkovi. Právna úprava sa síce osobitne nezmieňuje o tom, či nezákonnosť rozhodnutia musí byť konštatovaná priamo vo výroku zrušujúceho (zmeňujúceho) rozhodnutia, avšak podľa názoru NS SR, pokiaľ príslušný orgán určité rozhodnutie zrušil (zmenil) z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, je možné uzavrieť, že sa tak mohlo stať jedine z dôvodu jeho rozporu s platnými právnymi predpismi, a teda z dôvodu jeho nezákonnosti.“

18. Nález ÚS SR III. ÚS 361/09 konštatuje, že zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie sa ex lege vzťahuje iba na zrušené právoplatné rozhodnutia a nemá vplyv na použitie riadnych opravných prostriedkov. Ústavný súd nad rámec uvedeného dodal, že všeobecný súd musí skúmať všetky podmienky nároku na náhradu škody, ktorý vzniká až po splnení všetkých jeho predpokladov, teda až po tom, ako sa ukázali byť neúčinné iné prostriedky ochrany, resp. kompenzácie majetkovej ujmy na základe iných právnych nárokov. Rovnako ostáva úlohou všeobecných súdov zhodnotiť možnosť existencie mimoriadnych výnimočných okolností prípadu, v dôsledku ktorých nemusí zrušenie právoplatného rozhodnutia súdu nevyhnutne vyplývať z nezákonnej povahy tohto rozhodnutia či z jeho rozporu s objektívnym právom, ale môže byť odôvodnené napríklad spornosťou právnej otázky zásadného významu vo veci, ktorá doteraz nebola riešená, resp. sa na jej riešenie rôznia kvalifikované názory, pričom žiadny z týchto názorov nemôže byť posúdený ako rozporný s objektívnym právom.

19. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

20. Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

21. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

22. Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.

23. Podľa § 6 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

24. Podľa § 6 ods.2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

25. Podľa § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

26. Podľa § 9 ods.2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

27. Podľa § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

28. Podľa § 15 ods.2 zák. č. 514/2003 Z.z. ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

29. Podľa § 17 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

30. Podľa § 18 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

31. Podľa § 18 ods.2 zák. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

32. Podľa § 18 ods.3 zák. č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

33. Podľa § 19 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

34. Podľa § 19 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

35. Podľa § 19 ods. 1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

36. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

37. Tvrdenie žalobcu, že Obvodný úrad pre cestnú dopravu a územné komunikácie v Michalovciach nekonal včas nebolo preukázané lebo jeho rozhodnutie bolo vydané v zákonnej lehote a úkon, o ktorý žalobca žiadal vykonaný bol. Žalobca vidí nesprávny úradný postup aj v tom, že rozhodnutie doručil do vlastných rúk druhému konateľovi, ktorý sa vzdal práva podať odvolanie. Ani uvedenú skutočnosť nemožno posudzovať ako nesprávny úradný postup lebo spoločnosť Trading s.r.o. mala v čase doručovania dvoch konateľov, ktorý podľa výpisu z OR konali za spoločnosť samostatne a teda ak rozhodnutie prevzala Zagorová a vzdala sa práva na podanie odvolania konala v rámci svojich

konateľských oprávnení a obvodný úrad nijako pri doručovaní rozhodnutia nepochybil, čo správne posúdil a odôvodnil súd. Na základe uvedených skutočností preto súd správne v časti týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu žalobu zamietol.

38. Posudzovanie otázky, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, je potrebné vždy posúdiť so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Rozhodnutie 2011/00916-02 z 9.5.2011 bolo evidentne nezákonné, pretože ObÚ v Michalovciach nedôvodne zastavil konanie, keď na to neboli splnené podmienky (§ 30 zák. č. 71/1967 Zb.). Je evidentné, že mal zamietnuť nárok, tak ako to urobil v rozhodnutí 25.4.2013, ktoré je vydané v súlade so zákonom, potom ako boli predchádzajúce rozhodnutie zrušené. Pre rozhodnutie je podstatný stav v čase rozhodovania.

39. Na základe rozhodnutia z 25.4.2013 žalobcovi nemohla vzniknúť žiadna škoda, preto nie je potrebné zaoberať skutočnosťou, či voči nemu bol podaný opravný prostriedok ani, či v danom prípade nejde o prípad hodný osobitného zreteľa, aký má na mysli § 6 ods.2 poslednej vety zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, teda existenciu takej prekážky, ktorá objektívne znemožňovala podať opravný prostriedok. Zákon podmieňuje nárok poškodeného na náhradu škody využitím opravného prostriedku bez ohľadu na to, ako by o ňom bolo rozhodnuté.

40. Odvolací súd má v danom prípade za to, že nárok na náhradu škody by mohol patriť žalobcovi len vo vzťahu k rozhodnutiu ObÚ v Michalovciach 2011/00916-02 z 9.5.2011, voči ktorému žalobca odvolanie podal, ako aj využil ďalšie prostriedky (protest prokurátora) a toto rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené. V súvislosti len s týmto rozhodnutím mohla žalobcovi vzniknúť škoda.

41. V kontexte s uvedeným nezákonným rozhodnutím je potrebné zistiť výšku škody, ktorá je s nim v príčinnej súvislosti. Z uvedeného dôvodu bude povinný súd prvej inštancie po vrátení veci vykonať dokazovanie zamerané na to, či žalobcovi vznikla nejaká škoda v súvislosti s podaným odvolaním a protestom prokurátora a v akej výške a vo veci nanovo rozhodnúť.

42. Podľa § 396 ods.3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

43. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania.

44. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.